

offentlig fra Regeringens Side, at vi skal undgå en Diskontoforhøjelse — og det hænger maaske ogsaa sammen med, at Venstres Ordfører stod op og slog paa, at den kunde komme, ja, var rimelig —, er det, fordi man ikke har rigtig Tro paa Virkningen af Kursegaliseringsfonden, medmindre der i Hælene derpaa følger en klækkelig Diskontoforhøjelse. Et Par Medlemmer af Valutakonferencen, et Par Nationaløkonomer, Thalbitzer og Axel Nielsen, har ogsaa offentlig meget stærkt sagt: Vi maa have en alvorlig Diskontoforhøjelse. Det er givet, at man gennem en kraftig Diskontoforhøjelsespolitik kan forbedre den danske Kronens Kurs. Men samtidig volder man Erhvervslivet, det producerende Samfund og dermed hele Samfundet de allerstørste Vanskeligheder, ja man kan maaske for lang Tid ødelægge det økonomiske Liv, skabe en overordentlig stor Arbejdsløshed. Maa jeg i Forbigaaende sige, at naar man skildrer den nuværende økonomiske Tilstand saa lyst — jeg vil haabe, at denne Skildring er rigtig —, maa man ikke glemme, at vi har stadig over 20 000 arbejdsløse, og Tallet er stigende, i Øjeblikket er der 22 000, og det er kun de indskrevne arbejdsløse, der er mange ved Siden af. Det er ikke noget Lyspunkt, og en Diskontoforhøjelse vil forværre dette Forhold ganske betydeligt.

Men der er ogsaa andre Veje at gaa. Den højtærede Finansminister, der i Gaar privat var meget fyldigere end her i Dag offentligt, hvor han var saa umaadelig knap og tør, gennemgik de Forslag, der var stillet fra Valutakonferencen, og sagde, at generelle Toldforhøjelser kunde han ikke gaa med til. Men der findes ikke i Valutakonferencens Betænkning et eneste Ord om generelle Toldforhøjelser. Jeg ved da ikke, hvad det skal til for, at Venstres Talere og Venstres Presse og nu sidst Stats- og Finansministeren stadig slaar generelle Toldforhøjelser og Importregulering i Hartkorn og ikke kan nævne det ene, uden at det andet skal følge med, eftersom det aldeles ikke findes i Valutakommissionens Indstilling. Der findes ikke dør et Ord om Toldforhøjelser og endnu mindre et Ord om generelle Toldforhøjelser. Man har i Slutningen nævnt en Diskontoforhøjelse, men uden at Valutakonferencens Medlemmer i mindste Maade er bundet dertil, men om Toldforhøjelser og navnlig generelle Toldforhøjelser findes der ikke et Ord. Det er aabenbart af rent overfladiske, agitatoriske Grunde, at man stadig kobler disse to Ting sammen. Jeg vil dog bede de Herrer om at lade være med det i Fremtiden, for det strider mod de virkelige For-

hold. Der er altsaa ingen Grund for Finansministeren til at tage Afstand paa dette Punkt, idet han giver det Udseende af, at et saadant Forslag er fremme i Valutakonferencens Betænkning.

Derimod findes der et Forslag om Importregulering, men det læste Ministeren ikke op. Jeg skal derfor nu tillade mig at læse det op. Jeg vil betone, hvad jeg læser op paa dette Punkt, med lige stærk Stemme, jeg har intet, som jeg kan ønske svagt betonet. Jeg har kun eet Ønske, at det hele maa blive ensartet og stærkt betonet. Der findes i Valutakonferencens Betænkning følgende Ord: „Hvad det gælder om at opnaa, er en Vending i den Bevægelse, der i Øjeblikket tenderer til at forringe Kronens Værdi.

Det maa derfor være Statsmagtens Opgave ved foreløbige Foranstaltninger at formindske Importen af saadanne Varer, der ikke er nødvendige for Landets Økonomi, samt ved andre tidsbegrænsede Foranstaltninger søge at faa det indenlandske Forbrug i saa høj Grad som muligt dækket ved indenlandsk Produktion.“ Det findes i Valutakonferencens Betænkning, og det er en Forudsætning for, at det store overvejende Flertal i Valutakonferencen mener, at Kursegaliseringsfonden kan gøre Gavn. Det er en Forudsætning, der er knyttet allerede til det første Stykke om Landets gode økonomiske Tilstand. Disse Ord er ikke en Tanke, der dukker op, er ikke noget, der lige er nævnt. Nej, det er, hvad 40 af Valutakonferencens Medlemmer samler sig om, staar ved og sætter deres Navn under. Desværre savner man 3 agrariske Medlemmer, man savner en Nationaløkonom, og man savner — det betyder mere — en Minister. Den højtærede Minister uden Portefeuille, Hr. Klaus Berntsen, vilde ikke underskrive, sagde han, fordi han ikke vilde binde Ministeriet. Men han sad der jo ikke som Ministeriets Repræsentant, han sad der som de samvirkende Sogneraads Repræsentant. Og nu vil jeg mene, at selv om han sad der som Ministeriets Repræsentant, altsaa repræsenterende Regeringen i Valutakonferencen — og til en vis Grad gør man det jo altid —, skyldte han baade Konferencen og Offentligheden de gode Raad, for hvis Skyld han sidder i Ministeriet. Det er ingen billig Historie, det koster en 20 000 Kr. om Aaret. Der er dem, der siger, at det gør ingen Ting, for dyre Raad er gode (Latter). Nej omvendt, for gode Raad er dyre, saadan er det, det hedder. Altsaa gør det ingen Ting, om det koster en 20 000 Kr., naar man faar den Nytte, som man bør have af